

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er en revideret genfremsættelse af lovforslag nr. L 93 fra folketingsåret 1996-97, jf. Folketingsstidende 1996-97, forhandlingerne side 3094, 7454 og 7978, Till. A side 2471 og 2474 og Till. B side 917.

I § 13, stk. 2, i dyreværnsloven bemyndiges justitsministeren til at fastsætte nærmere regler for aflivning af dyr. Denne bemyndigelse er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1037 af 14. december 1994 om slagtning og aflivning af dyr.

På baggrund af debatten i forbindelse med behandlingen af bl.a. lovforslag nr. L 93, folketingsåret 1996-97, ændrede justitsministeren i 1997 bekendtgørelsen om slagtning og aflivning af dyr, således at slagtning af kvæg uden forudgående bedøvelse skal foregå på den måde, at dyret umiddelbart efter, at halssnittet er foretaget, skal bedøves ved skydning med en boltipistol (bekendtgørelse nr. 550 af 24. juni 1997). Senere i 1997 ændrede justitsministeren igen bekendtgørelsen. Denne ændring indebærer bl.a., at hvis slagtning af andet fjerkræ end strudsefugle finder sted uden forudgående bedøvelse, er det en betingelse herfor, at slagtningen overvåges af en embedslæge, og at hvert dyr fastholdes manuelt, når halssnittet lægges, og indtil døden er indtrådt (bekendtgørelse nr. 849 af 19. november 1997).

Dette lovforslag har til hensigt at fjerne justitsministerens mulighed for at give tilladelse til aflivning af visse større dyr uden forudgående bedøvelse. Det vil ikke herefter være muligt at give tilladelse til at slagte husdyr uden forudgående bedøvelse efter jødisk eller islamisk ritus (schæchtning og halalslagtning). I bekendtgørelsen om slagtning og aflivning af dyr skal der de nødvendige steder ske tilrettelægnings i overensstemmelse med lovforslagets bestemmelse.

Lovforslaget er fremsat på baggrund af, at der alle vegne fra lyder krav om etisk adfærd. Dette bliver forstået bredt og nyder netop derfor stor anerkendelse i befolkningen. Etikken gælder mellem menneskelige forhold, etikken gælder naturen, og etikken gælder

vores forhold til dyrehold. I den forbindelse stilles der krav til dyrenes samlede livsvilkår.

Bekendtgørelsen om slagtning og aflivning af dyr indeholder de nærmere bestemmelser om slagtning og aflivning af dyr. Efter bekendtgørelsens § 6 skal enhovedede dyr, drøvtyggere, svin, kaniner og fjerkræ bedøves inden slagtning eller aflives omgående som angivet i bekendtgørelsens kapitel 9. Det er en human regel. Men bekendtgørelsen er født med en stor fejl, idet der i § 7 er en undtagelsesbestemmelse om, at det er tilladt at slagte husdyr uden forudgående bedøvelse, når slagtningen foregår efter jødisk eller islamisk ritus. Det er ikke en tidssvarende bestemmelse, der på denne måde giver mulighed for at bibeholde forældede slagteformer af hensyn til nogle mindretal, som ikke vil omstille sig til nutidige forhold. Det er en tilsidesættelse af den brede befolknings opfattelse, at alle skal være lige for loven. Og under alle omstændigheder er det grusomt for de dyr, som udvælges til rituel slagtning, og for de personer, som skal forestå dette dyrplageri.

Rituel slagtning

Endvidere har forslagsstillerne bemærket, at regeringen er meget optaget af dyreetiske forhold. Det bør alene af den grund forekomme utilstrækkeligt, at der ikke allerede i den nugældende bekendtgørelse om slagtning og aflivning af dyr er foretaget en gennemgribende opdatering af slagteforhold, således at aflivning uden forudgående bedøvelse ikke finder sted. Etik må indebære konsekvens. Der praktiseres to former for statsgodkendt rituel slagtning i Danmark: Halal, som praktiseres af muslimer, og schæchtning, som praktiseres af jøder. Begge former er foreskrevet i de religiøse tekster og har bestemt haft deres berettigelse i samfundene, som de så ud dengang. Af indlysende grunde har ingen af datidens skrifter omtalt de moderne metoder til bedøvelse af dyr. De har netop været praktiske og et resultat af den pågældende periodes teknik og de bakteriologiske trusler.

Schæchtning har været tilladt i Danmark i hvert fald siden 1808. Ved bekendtgørelse nr. 233 af 15.